

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια κι' ἐννιακόσα ιγία,
δράσις καὶ φιλοπατρία.

!

Δέκατον κι' ἑννατον μετροῦντες χρόνον
στὴν γῆν ἐδρεύομεν τῶν Παρθενόνων.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνον.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καλὸ στὸ χέρι.

Πέμπτη τοῦ Νοεμβρίου καὶ δεκάτη,
περὶ γλωσσῶν συζητήσεις βαρδάτη.

!

Εἰκοσι κι' ὀκτακόσα,
πόλεμος γιὰ τὴ γλῶσσα.

**Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος ὀκέτος.**

Ὡ κράτος σὺ πρωτοφάνες,
ποῦ κάθε πρῶτος κουνενές
σοῦ ξαναλέει χαῖρε.

Ὡ ζητημάτων τραγικῶν
καὶ πολυκρότων γλωσσικῶν
εὐδαίμονες ἡμέραι.

Ὡ μούντζαις ὅπου πέφτουνε 'στὰ μούτρα σὰν βροχαῖς
σὲ τέτοιαις ἐποχαῖς.

Ὡ σεῖς μεγάλοι τραγωδοί,
καὶ Σοφοκλεῖς κι' Αἰσχύλοι,
ποῦ τῶνομά σας κελαῖδεῖ
τὸ βυζαντινὸ παιδί
μὲ τὰ μικρὰ του χεῖλη.

Ὡ τρισολὲ ἡμερῶν παρήγορα μηνύματα!
Ὡ προπατόρων φάσματα, ποῦ μέσ' ἀπὸ τὰ μνήματα
κυττάτε τοὺς συγχρόνους
κι' εὐμούσους ἀπογόνους
να κολυμποῦν εἰς τῶν Μουσῶν τὰ κρυσταλλώδη νάματα
κι' οἰστρούλατοι νὰ συζητοῦν γιὰ τὰ 'δικά σας δράματα.

Ὡ γλῶσσα καθαρῆουσα
καὶ γλῶσσα μαλλιάρη,

ποῦ δίνεις 'στὴν πρωτεύουσα
πολεμικὸ μπουρί.

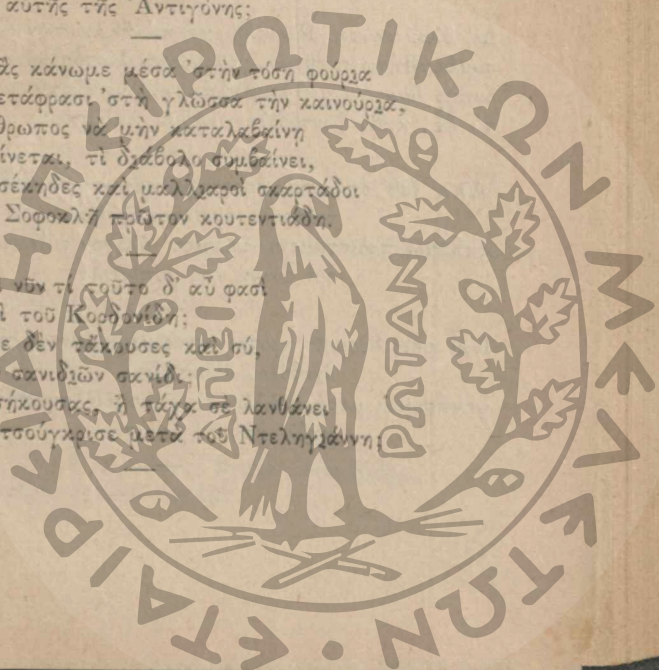
Ὡ ζήτημα πολύκροτον, ὅπου περιεπλάκη
καὶ μὲ τὸ παραπάνω,
ὦ σὺ κοινὸν αὐτάδελφον, Περικλεῖς κεφαλῆκι,
κατὰ τὸν Χρηστομάνο,
ἄρ' οἶσθα, τεμπελόσκυλο καὶ τῆς σοφίας ἔδρα,
πῶς τὸ Ρωμζιῖκο μυχλὸ διὰ παντὸς ἀπέδρα:

Ὡ 'στὸ κοινὸν αὐτάδελφον, ποῦ χάσκεις ἐδῶ πέρα
'στὸ κράτος τῆς ραστώνης,
ἄρ' οἶσθα πῶς ὁ διάβολος ἐπῆρε τὸν πατέρα
κι' αὐτῆς τῆς Ἀντιγόνης:

Αὐτῆς κι' ἐμεῖς ἂς κάνουμε μέσα 'στὴν πόσῃ φουρῆ
μὴ μαλλιάρη μετάφρασι 'στὴ γλῶσσά τὴν καινούρια,
ὅπου κανένας ἄνθρωπος νὰ μὴν καταλαβαίνει
τί λέγεται, τί γίνεται, τί διαβόλου συμβαίνει,
καὶ σὰν ντεληφυσέκηδες καὶ μαλλιάραι σκατοτάδοι
νὰ βγάλουμε τὸν Σοφοκλῆ πρῶτον κουτεντιάδη.

Καὶ νῦν τί τοῦτο δ' αὐτοῖς
περὶ τοῦ Κοσθονίου;
λέγε δὲν τὰ κούσες καὶ σὺ,
τῶν σκινιδίων σκινί.

Κὲν ἔχεις τι κείσῃκουσας, ἢ τὰ γὰρ σε λανθάνει
πῶς ὁ ξανθὸς τὰ 'τσουγκάσε μετὰ τοῦ Ντεληγιάδη.

Π.—'Εμοὶ μὲν μῦθος, Φασουλῆ, μηδεὶς ἔχει· ἐξ ὅτου τὴν στρουγγὶν δὲν ἠρώτησα τοῦ σανιδῆ τοῦ πρώτου, ἐπεὶ δὲ φροῦδος σύγκλησις Βουλῆς ἀργούσης ἔστι γὰρ τοῦτο κρῖον, μὴν ἀμὶ, δὲν νοιώθω μῆτε ζέσσει:

Φ.—'Ἦδη καλῶς, βρέ Περικλῆ, καὶ ἐκτός πυλῶν αὐλείων τοῦδ' οὐνεκά σ' ἐξέπεμπον, γελοῖτε τῶν γελοίων.

Π.—Τί δ' ἔστι, βρέ κασίγνητε; λάλησον, δηλοῖς γάρ τι καλχαίων ἔπος σοβαρὸν περὶ τοῦ Μποναπάρτη.

Φ.—Τὸν Ράλλον μὲν, καθὰ φασί, δεινῶς ἐπαπειλήσει, ἂν μὴ τὸ Βουλευτήριον ἀμέσως διαλύσῃ, ἐνκεκηρύχθαι δὲ πρὸς σὲ καὶ πρὸς με τὸν ζευξέην.

Βουλὴν σχετλίαν καὶ ἄκριτον
ἔχον αὐτὴν ἀδάκρυτον

ὡς Πολυνείκους νέκυν,

καὶ ὑπὲρ τῆς διαλύσεως λαλήσαι φανερά·

πρὸς τῶν θεσμῶν τὸν οὐρανὸν τοὺς ὀρθαλμοὺς ἐπάρας, καὶ ἔσθ' ὅτε, Περικλέτο μου, σηκώσαι πατέρα καὶ καταθροῦσαι σὺν αὐτοῖς τὰς αὐταδέλφους κάρας.

Ταῦτα κηρύττει τοῖς ἀστοῖς ὁ Θεωδωρὸς ὁ λέων.

Π.—Τί δ', ὦ ταλαίφρον Φασουλῆ, καὶ γὰρ προσθεῖμην πλέον;

Φ.—Εἰ ζυμπονήσεις, Περικλῆ, καὶ ζυνεργάσει σκόπει.

Π.—Δὲν βλέπεις, ρέ, τί γίνεται καὶ μέσα ἴσθιν Εὐρώπῃ;

Φ.—'Ἦ γὰρ νοεῖς ἀμφοῖν χερσὶν γλαμπὰ κατὰρμαῖσαι καὶ ὅλους κατατρομάζει.

Π.—Τί με προτρέπεις, σχέτλιο καὶ τέρας καὶ ὀλετήρ;

Φ.—Φρόνησον, ὦ κασίγνητε, πῶς ὁ κλεινὸς πατήρ

αὐτὸς αὐτόχειρ ἔγινε μετὰ τὴν αὐτοχειρίαν

καὶ βλέπει πῶς τὴν ἔπαθε καὶ βρέμεται βαρεῖα.

'Επειτα Ράλλης ὁ ξανθὸς διπλοῦν κακὸν ἐπέστη,

μῆτε τὸ Βουλευτήριον διέλυσε τοῦτέστι,

καὶ ἀνέκαλε τὸν θάνατον καὶ τὸν μοιραῖον μῦρον

πρὸς δυστυχίαν τοῦ παπποῦ καὶ ἡμῶν τῶν ταλκαπύρων.

Τρίτον δ' ὁ Κόντης, τζόγια μου, μετὰ τῆς συντροφίης τὰ τ' ὄντα τὰ τ' ἐσόμενα σὺν ἀπῶς σκοῦρα τῆδε, πολλὰς δὲ κατεργάσατο τὰς μηχανορραφίας, ἄμφο τῷ πρῶν ἀδελφῷ, τῷ δὲ σκινιδῆ, φιλίαν δὲ πρὸς τὸν ξανθὸν ἐξέτεινε τὴν χεῖρα, ἔμεινε δ' αὖ ὁ Θεωδωρὸς ὡς εἶδος ζωντοχῆρα, καὶ ἔώρακε τὸν Σκαρπινῶν συμπάρεδρον τῷ Ράλλῃ, ὅτ' ἡ βρύσι ποῦπινε νερὸ τῶρα τὸ πίνου ἀλλοι.

Δι' ὅλα ταῦτα, Περικλῆ, καὶ καὶ ἄλλα τῶν δ' ἀλγίων συμβουλήσῃ πρόθυμος τὸν μέγαν Κορδονίωνα, ὅνπερ ὕμνοισι μαλλιαρῶς ἀκταὶ κυματοπλῆγες, σὺ δὲ, καθὼ ζωντόβολον, κάθου καὶ χάφε μυήχης.

'Ἄλλ' ἔσθ' ὅποιά σοι δοκεῖ, ρητορικὴ γαλιάνδρα, τοῦτον δ' ἐγὼ τὸν ἄνδρα καλῶς προϊστάμενον τῆς μετ' ὀλίγον πάλης σὺν ξύλοις καὶ ροπάλοις.

Καὶ τοῖς θεσμοῖς προσκείμενος καὶ πανουργήσας ὅσα, διαβόλου στοκοφίσι, γενήσομαι μετὰ πολλῶν εἰς ἐκλογῶν συμπόσια τάβλ' ἀπὸ τὸ μεθύσι.

Τοῦτω τῷ γέρῳ κείσομαι, σὺ δ' ἀτιμάσας ἔχε τὰ τῶν θεσμῶν μὴς ἐντιμὰ καὶ ἀπάνω κάτω τρέχε.

Π.—'Εγὼ μὲν ταῦτα παντελῶς οὐκ ἄτιμα ποιοῦμαι, ζῶν τοῖς θεσμοῖς δ' ἐγείρομαι, καθεύδω καὶ κοιμῶμαι, πλὴν ρεῦ! ἀμήχανος τὸ δρᾶν ζῶν καδρονίους ἔφην.

Φ.—'Ωμοὶ! δὲν εἶναι προκοπὴ μετὰ τὸν κενέφην.

Ψάλλει με τόνον σοβαρὸν τῆς Ἀντιγόνης τὸν χορὸν.

'Ακτὶς ἡλίου, κάλλιστον χρυσοῦς ἡμέρα βλέμμα, φώτιζε τὸν Θεωδωρὸν, ποῦ καρτερεῖ τὸ Στέμμα νάλθῃ μέσ' ἀπ' τῇ Βιέννῃ νὰ δοῦμε τί θὰ γένη.

'Οξὲα κλάζων Θεωδωρὸς κατὰ τοῦ Ράλλῃ πέφτει, γὰρ τὴν διάλυσιν ἔμιλου, καὶ οἱ Βουλευτάδες πηλαλοῦν σὺν νὰ τοὺς βάλαν νέφτι.

Λευκῆς χιῶνος πτέρυξιν ὁ γέρων στεγανὸς
λέει τοῦ καθενός

πῶς ἐκλογαῖς θὰ γίνουσι· σὺ τὸ τέλος τοῦ Γενάρῃ καὶ παγανιὰ τὴν Ρούμελη καὶ τὸν Μωρητὰ θὰ παρῇ.

Καὶ στὰς ὑπὲρ μελάρων ἀνοίγει γὰρ τὸ κόμμα ἐπτάπυλον τὸ στόμα, καὶ ἐπαπειλεῖ ζῶν ροῖδῳ ραβδίων τοὺς ἐν τέλει, τὸν Κόντη τὸν ἀχμάκη, διπλὰς δὲ τείνει γλώσσας, καὶ ἡ πρώτη στάζει μέλι καὶ ἡ δευτέρα φαρμάκι.

'Ο Ζεὺς ὁ Θεωδωρῆς μετὰ τῶν θεσμῶν τὰς γνώσεις μισεῖ καὶ ὑπερεχθαίνει κόμπους Ραλλεῖου γλώσσας, καὶ τοῦτον ἐσιδὼν τὰ μάλ' ἀναφροντὸν προπέτην, ὑπερόπτην, καὶ τῆς Κορδονίας σκόπτῃν, ἐδόλθηκε ὅτ' ἀλλήθεα τὴν πίστι νὰ τἀλλάξῃ, ὁ Μῆτσος δ' αὖ πειράζεται τὸν γέρο νὰ μελάξῃ, πυρφόρος δὲ σιγᾷ, πλὴν αἴφνης θυμωθεὶς ἀπλόνει παρευθὺς ζωνάρι γὰρ καυγά.

Π.—Πολλὰ τῶντι τὰ δεινὰ, κούδεν καθὼς τὸν Ράλλον, οὗτος καὶ πόντου πολιοῦ ψαρεύει τὸ κοράλι, καὶ τῶν κομμάτων ἐπλήξε μεγάλους Βοεβόδας, σ' ἔνα παποῦτσι δ' ἐβλεψε ξένων Ἑλέγχων πόδας.

Οὗτος ἐδίωξε φυλὰς παντοδαπῶν θηρίων λαϊμάργων τε καὶ ἀγρίων, οὗτος ἐνέκλεισεν αὐτὰς εἰς τῶν κλαυθμῶν τοὺς κήπους, οὗτος πολλῶν Πανσανίων παρώξυνε χολήν, κρατῶν τοὺς λασιαύχενους τῆς Κορδονίας ἵππους, μετὰ Σκαρπινῶν ἡμερὸν Βουλῆς ἀναβολήν.

Οὗτος μετὰ τὸν θυμαστὸν τὸν Κορδονῶν μαλάσσει.

Πολύγλωσσον θηρίον,
τρόμος Βουλευτηρίων.

καὶ ἐξ ἀπεργίας θερμοκατῶν
τριήρεις ἀπαλλάσσει.

Οὗτος ὅργας ἀπέμαθε καὶ μ' ὅλους εἶναι μέλι καὶ ἀπέρυγες τὰ δύσομδρα τοῦ Κορδονίδη βέλη, διόπερ καὶ γεραίρεται, καὶ πρὸς τὸν Κόντη φέρεται, τὸ φῖρε τῆς Κερκύρας, καὶ κρύφα πλέκει σὺν αὐτῷ τῷ Σκαρπινῷ τῷ ζηλευτῷ δικτυοκλώστους σπείρας.

Πρὸ τούτου σήμερον σιγᾷ καὶ ὁ Θεωδωρὸς ὁ Πάπας, οὗτος καὶ πρὶν καὶ κατ' αὐτὰς ἔφην πρὸς ξένους Πρεσβευτάς, πῶς δὲν θ' ἀφήσῃ Βούλγαρος νὰ μὴς πατοῦν τὰς κάπας.

'Ο Ράλλης ὁ Βενιαμίν, πρὸς ὃν παιὰν προσήκει, παρομοιάζει μ' ἕνα μὺν, τοῦτέστι μετὰ ποντίκι.

ἂν μὲν εἰσέλθῃ εἰς τὸν κλωθὸν τὸ δόκανο τὸν πιάνει τοῦ Σκαρπινῶ τοῦ πάνου, καὶ ὁ πρῶτος καὶ ὁ μελισσαγῆς πηδᾷ ζυλὰς ἀνημέρος.

ὁ Θεωδωρῆς δηλαδὴ μαζί μετὰ τὰ φουσάτα.

Πρὸς τοῦτον σπεύδομεν καὶ ἡμεῖς, καὶ μετὰ τὰ φασαμέν ὀρώμεν τὴν δεκάραν, καὶ πάντες σὺν αὐτῷ φάμεν πρὸς πᾶσαν ξένην κάραν περιφραδὸς καὶ ὀρθὰ κοφτά, πῶς θὰ τῆς φάμε τὰ λεστά.

Φ.—'Ερως Ἀρχὴ ἀνικατε καὶ τοῦ ὕδατος-Κουδέρνου, ὃς πίπτει ἀπὸ σμάγλης ἐντὸς ἐκάστου στέφανου, ὃς γίνεσθαι κακὸς ἀπελάς καὶ ἡμέραν νύκτα κοραιπαλῆς καὶ οὐλοποτε βακχεύεις, καὶ ἐν παρειάδῃ νεανικαῖς καὶ ἐν φάβορίσιν μαλακαῖς γερόντων ἐννευγεῖς.

Σὺ καὶ δικαίῳ πολιτῶν τὰς φρένας παλασπᾷ καὶ ὅλοι μιλῶντες βερεσέ, καὶ ὁ Κορδονίδης διατὰ σε κορυφαίει πρὸς τὸν Μῆτσον τοῦ τὴν κλωθὰ ποῦ τὴν πᾶσι.

Ναὶ βλεφάρων ἐναγῆς εὐλεττοῦ νυμφῆς ἡμέρας, καὶ ὁ πρῶτος καὶ ὁ μελισσαγῆς πηδᾷ ζυλὰς ἀνημέρος.

Σὺ καὶ τοῦ κράτους τοὺς θεσμούς τοὺς βγάξεις ἀπὸ ξόδα, καὶ ἀνδρίσεις ἄτομα παῖδα.

καὶ ὅτου χεῖμωνος τὴν καρδίαν
θερμαίνεις γέροντας λευκοὺς καὶ ἀρχίζουσιν τὰ ταξείδια.

Σὺ τόσοις σύρεις ἐραστὰς
καὶ μαίνονται φρενῆρεις,
σὺ καὶ σκνίδας σεβαστὰς
ἀθρόας ἐξεγείρεις.

Γὰρ σένα ρήτορες ὥχροι
λυσσοῦν μετὰ τὴν πατρίδα,
καὶ τρέχουσιν ὅλοι ὅσοι κεχρὶ
μετὰ τὰς σὴν γαρίδα.

Ἐσὺ καὶ ἀπὸ παράθυρα καὶ ἀπὸ ὑψηλοῦ ἐξώστας
προβαίνεις μετὰ τοὺς ρήτορας καὶ μετὰ τοὺς λαοσώστας,
καὶ συναρπάζεις φλογερός,
αὐλίζων καὶ χορεύων,
σὺ φαίνεσαι καὶ μαλλιαρός,
ἀλλὰ καὶ καθαρεύων

Δεινὸν τὸ κατὶν ὄμμα σου,
πολύγλωσσον τὸ στόμα σου,
ἀλλὰ πολλὴ καὶ ἡ βρῶμα σου.

Π.—Σὲ καὶ ὁ Ζαήμης ὁ μουγγός, ὁ πρῶτος εἰς σιγὴν,
οὐ δύναται φυγεῖν.

Κάκεινος τῆς ἐρατεινῆς ὁρέγεται πασταδός,
καὶ μόλις ἀπὸ τοῦ Μαδουρὶ μᾶς ἦλθε τῆς Λευκάδος
τοῦ ἁπνίσε ὅσῃν Αἰγίνα νὰ πάη νὰ ψαρέψῃ
καὶ ἐκεῖ νὰ χουζουρέψῃ.

Ἐσὺ καὶ τὸν μουστακαλὴν
τοξεύεις μετὰ θυμὸν πολὺν,
καὶ τῆς Αἰγίνης κοπανᾷς θαλάσσιον ἀέρα,
καὶ οὔτε καρφὶ τοῦ καίγεται
δι' ὅ,τι τώρα λέγεται
καὶ γίνετ' ἐδῶ πέρα.

Σὺ ὅσῃν σβέρκο του καθίζεις,
σὺ καὶ τοῦτον ἐρεθίζεις,
καὶ ἀριβάρεϊ χαρωπὸς
τάδε λέγων οὕτω πως.

Ἦμουν εἰς τὸ Μαδουρὶ
καὶ ἔζων, φίλοι κρατεροί,
βίον ἤρεμον καὶ ὀκνόν,
καὶ ὑπὸ φύλλωμα πυκνὸν
θαλερᾶς κουκουναρέας
μακρὰν ὅλης τῆς παρέας
ἐμελέτων καθ' ἑκάστην μετὰ τὴν τρόπον νὰ ψαρέψω
κάθε τῆς Λευκάδος ψάρι,
καὶ ἐσκεπτόμην πῶς νὰ θρέψω
τοὺς πιστοὺς μετὰ κουκουναράι.

Μόνος μου μακρὰν τῆς τύρβης καὶ ἀπὸ κόπου ἐπαχθεῖς
δὲν ἀντίκρυζα τὸν θεόν,
καὶ ἀφωνότερος ἰχθύων
ἐπεσκοποῦν τοὺς ἰχθύς.

Μετ' ἐμοῦ συνεκινῶναι σιγῇ, πρᾶξα πλάσι,
καὶ ἔβρεχα τοὺς μύστακάς μου μετὰ τὴν ἄλμην τῆς θαλάσσης.

Φ.—

Ἰστῆς Λευκάδος ποτὲ τὸ μοιραῖον
ἀκρωτήριον ἑνὸς ψαρός
παρετῆρει τῶν πέριξ ὁρέων
ἀποκρήμνους καὶ ἀδένδρους σειράς.

Σιγῇ πρὸς τὴν θάλασσαν κύπτει,
καὶ τὰ γκίστρι του μέσα τῆς ρίπτει
μήπως πιάσῃ καμμιὰ σιναγρίδα
καὶ τὴν στεῖλῃ ὅσῃν φίλην μερίδα.

Οὗτος τώρα καὶ τόσοις καιρὸν
μήτε γλῶσσαν λαλεῖ μαλλιαρῶν,
μήτε γλῶσσαν λαλεῖ καθαράν,
καὶ ὅλοι χάσκουσιν μετὰ αὐτὸν τὸν ψαράν.

Οὗτος γλῶσσαν δὲν ἔχει καμμιάν
ὅσῃν γλῶσσῶν τὴν φρικτὴν τρικυμίαν,
καὶ ὅπως πάντα καὶ νῦν σιγῇ
γλωσσουκλάστῃ δὲν βγαίνει δεινός.

Καὶ θαυμάζ' ἡ κατάπληκτος χώρα
πῶς μετὰ μόνῃν τὴν θεῖαν σιγὴν
ἐκυβέρνησε δις ἕως τώρα
τῶν Ρωμηῶν τὴν πολύγλωσσον γῆν.

Τὸν κοιμίζουν παράφρονες οἰστροί,
ποῦ ξυπνοῦν τῶν γλωσσῶν μαχητάς,
πλὴν ἐξαιφνης κυττάζει ὅσ' ἀγκίστρι
τσακωμένους δρῶ τρεῖς Βουλευτάς.

Χαῖρε χαῖρε τοῦ λέν καὶ ἐλελεῦ,
σιγῇ Βουλευτῶν ἀλειῦ,
καὶ ροφῶν ἐπιστήμων ψαρά
σὲ Λευκάδος καὶ Αἰγίνης νερά.

Ἀλλὰ νῦν Βασιλεὺς ἐπιστρέφει
καὶ πυκνὰ διαλύονται νέφη.
Παραχάσκουσιν καὶ τοῦτοι καὶ ἐκεῖνοι,
μὰ καὶ ἐγὼ μετὰ τὴν ἄφιξιν χείρω,
καὶ ἐρωτῶ, Περικλῆ, τί θὰ γίνῃ
μετὰ τῆς δόλιας Κορδῶνας τὸν γέρο.

Π.—

Παῦσε πλέον καὶ στῶσε τὴν ῥάχη
γιὰ νὰ φᾶς ὅπως πάντα μεπεντάχι.

Κοινογιάλ, τοῦτέστι μέγα Ξενοδοχεῖον
ὅπου Πειραιῶς τὴν πόλιν, πολιτισμοῦ στοιχεῖον,
μετὰ κάμαρας ἐξήντα, μαγειρικὴν ἀρτίαν,
εἰς τοῦ Κραῖσιμῆ τὴν ἀνοικτὴν πλατεῖαν,
ἐξάισιον τὴν θέαν καὶ τέλειον καθ' ὅλα,
λάμπει τὸ κάθε σκεῦος καὶ ἡ κάθε κατασκόλα,
καὶ αὐτὸ τὸ διευθύνει καὶ νουνεύει καὶ ἀρίστως
ὁ κύριος Δεσφύνης, ὁ δρῶν καὶ βέκτης Χρήστος.

Δέλτα Καλογερατοῦλου θελητικῇ φωτισιάσει,
ὅπου θέλεις καὶ δὲν θέλεις δις καὶ τρεῖς θὰ τῆς διαβάσῃς.

Ζιζάνια καὶ Ἀγκάθια, τοῦτέστι διηγήματα
Γιώτα Δημητροπούλου, καὶ διαλεκτὰ ποιήματα.